

Голубими очима

Володимир Свідзінський

Голубими очима
Вдивляється в небо дитя –
Голубими дорогами
Одпливає, одходить життя.

Десь нема вже високого саду,
Що до мене клонився-шумів,
Десь порубані й верби поривчасті,
Журні сестри пласких берегів.

І немає високого саду,
І в руїнах мій рідний дім,
І не грає червоний світанок
На поцвілім острішку старім.

І в зарічних просторах забуте
Їх дитини ласкаве ім'я.
Може, й камінь самотній розбито,
Де плекала мати моя.

Голубими очима
Вдивляється в небо дитя,
Голубими дорогами
Одпливає, одходить життя.